

Pr Filotei Zervakos

Predica la praznicul celor intai intre apostoli,

Petru si Pavel

Preacuviosi si iubitori de praznice monahi, iubitorilor de Hristos frati, inca o data pomenirea de astazi a inteleptilor, de Dumnezeu propovaduatorilor, preaslavitilor cei intai intre apostoli Petru si Pavel, ne aduna in aceasta cin-stita si sfanta biserica.

Veniti, preacuviosi parinti. Veniti, fratilor iubitori de praznice, ca pe invatatorii si luminatorii, pe propovadui-torii Evangheliei, pe calauzatorii mantuirii noastre, pe mij-locitorii sufletelor noastre sa-i elogiem, sa-i slavim, sa-i laudam, sa-i cinstim si sa-i preamarim. Dar ce lauda se cuvine a aduce lui Petru si Pavel? Cu ce cantari sa-i po-menim? Cu ce cuvinte sa-i laudam? Caci e cu putinta sa povestim toate chinurile si mahnirile indurate? E cu pu-tinta sa pomenim toate luptele lor pentru Evanghelia lui Hristos, greutatile, piedicile, privegherile, relele potriv-nice ca infometarea si insetarea, saracia si golatatea, lovi-rile cu toiege, cu pietre, calatoriile, pe uscat sau pe mare? Este nevoie de o limba de aur, cereasca, cu adevarat o lim-ba de teolog. Sa-i laudam dupa vrednicie si sa preamarim luptele lor impreuna cu invatatorii Bisericii. Cu limba cea bineglasuitoare a Sfantului Ioan Gura de Aur, cu descoperitorul celor ceresti Vasile, cu teologul Treimii, Grigorie. Eu, ca un neinvatat si necunoscator nu indraznesc sa-mi iau o asemenea raspundere. Numai ma mir si sunt minu-nat in sinea mea cum cei astazi praznuiti de noi, dumne-zeiestii apostoli au facut asa de mari si de extraordinare minuni! Si cine nu se minuneaza de acestea?

Sa ne amintim, fratilor, ce a fost inainte Apostolul Petru? Pescar. Nu stia nimic altceva decat sa pescuiasca; sa prinda peste cu vergeaua in Marea Tiberiadei sau lacul Ghenizaret si deodata il vedem cum propovaduieste in intreaga lume. Atata bucurie si dulceata aveau cuvintele lui, incat la o singura cuvantare a sa s-au intors trei mii de suflete, la alta cinci mii si s-au botezat. Neinfricat si cu in-drazneala a aparut inaintea imparatilor, a tiranilor, a inva-tatorilor si a judecatorilor, si neinduplecat a ramas in amenintari si primejdii. Plin de ravna si neobosit, chiar batran fiind, a inceput propovaduirea din Ierusalim, a trecut prin Iudeea, Antiohia, Pont, Galatia, Bitinia, Capadochia, Europa si Asia. In Roma moare martir pentru Hristos, ras-tignit cu capul in jos sub imparatul Nero.

Ce a fost Apostolul Pavel? Mester care confectiona cor-turi. Mai intai a fost prigonitor al crestinismului. Mergand spre Damasc cu insarcinare impotriva crestinilor, la mijlo-cul drumului, dintr-o data a stralucit o lumina care i-a orbit ochii trupului si a auzit un glas spunandu-i: „Saule, Saule, pentru ce Ma prigonesti? Greu iti este sa izbesti cu piciorul in tepusa”. Infricosat si nedumerit, Pavel a zis: „Cine esti Doamne?”, si a auzit: „Sunt Iisus, Cel pe care-L prigonesti”. „Ce voiesti sa fac, Doamne?”, a zis Pavel. Atunci Domnul i-a poruncit sa mearga in Damasc si sa-l gaseasca pe Apostolul Anania. Dupa ce Pavel a fost con-dus intr-acolo si s-a botezat, i s-au deschis ochii sufletului si trupului. Si cel ce mai inainte era prigonitor s-a aratat mare aparator al crestinilor. Ca un vultur inaripat a stra-batut intreaga lume propovaduind cuvantul lui Dumne-zeu si botezandu-i pe cei credinciosi. Dumnezeu avea pu-tere si l-a gasit si l-a intarit pe dumnezeiescul Pavel incat in fiecare zi murea traind. „Nu mai traiesc eu, ci Hristos traieste in mine”.

Vazand lucrurile de minune si neobisnuite ce intreceau toate puterile omenesti ale acestui apostol, cu dreptate dumnezeiescul Ioan Gura de Aur a spus intr-o predica a sa ca „nu se va mai naste un alt Pavel”. Luptele cu greutatile lui pentru Evanghelie depasesc orice inchipuire; pri-mejdiile, mahnirile, supararile si intristarile, relele patimiri sunt greu de descris.

Atat de mult s-a inflacarat de dragostea catre Dumne-zeu, incat mereu s-a socotit un nimic in timp ce credea că Hristos castiga. Scriindu-le romanilor si indemnandu-i pe acestia sa-L iubeasca pe Dumnezeu, le zice:

„Cine ne va desparti pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau stramtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de imbracaminte, sau primejdia, sau sabia Precum este scris: «Pentru Tine suntem omorati toata ziua, socotiti am fost ca niste oi de junghiere». Dar in toate acestea suntem mai mult decat binuitori, prin Acela Care ne-a iubit. Caci sunt incredintat ca nici moartea, nici viata, nici ingerii, nici stapanirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici inaltimea, nici adancul si nici o alta faptura nu va putea sa ne desparta pe noi de dragostea lui Dum-nezeu, cea intru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 8, 35-39).

Ati auzit in aceasta pericopa din epistola acestui apostol durerile, necazurile, greutatile, inchisorile, primejdiile, naufragiile si moartea; si in afara de astea a avut si grija bisericilor din intreaga lume.

Ati auzit, iubirii mei, pe scurt, faptele minunate ale celor intai intre apostoli. Cum a fost cu putinta sa duca la implinire atatea sarcini de neimaginat? Prin ce mijloace? Cu siguranta prin credinta. Toate minunile si semnele facute de Sfintii Apostoli si de toti sfintii au fost facute din credinta. Prin credinta intelegem intreaga lor lucrare. Prin credinta, sfintii, asa cum zice Sfantul Apostol Pavel,

“au biruit imparatii, au facut dreptate, au dobandit fagaduiri-tele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scapat de ascutisul sabiei, s-au intarit in slabiciune, s-au facut puternici in razboaie, au intors taberele vrajmasilor in fuga... Iar altii au suferit batjocura si bici, ba chiar lanturi si inchisoare. Au fost ucisi cu pietre, au fost pusi la cazne, au fost taiati cu fierastraul, au murit ucisi cu sabia, au pribegit in piei de oaie si in piei de capra, lipsiti, stramtorati, rau primiti. Ei, de care lumea nu era vrednica, au ratacit in pustiu, in munti, in pesteri si in crapaturile pa-mantului” (Evrei 11, 33-38).

Aceasta este credinta sfintilor, inasa care este credinta noastra, a crestinilor de astazi, sa ne intrebam. Oamenii se impart in doua clase: cei cu carte si cei fara carte. Sa ve-dem care e credinta celor fara carte. Poate la acestia vom gasi adevarata credinta, caci si Sfintii Apostoli au fost fara carte, dar au avut credinta, si credinta, si fapte. Cu totul altfel ii vad pe crestinii de azi fara carte, in afara catorva exceptii; majoritatea sunt necredinciosi, nici macar stiind ca exista Dumnezeu si ce este credinta. Nici macar un „slava Domnului” sau „Sfinte Dumnezeu” nu stiu sa zica. Poate fiind neinvatati nu pot invata „Crezul” sau „Tatal nostru” sau „Slava Tatalui”? Ma intreb cum pot invata atunci atatea povesti si barfe, atatea cantece depravate, atatea dansuri si multe altele?

Cauza este in ticalosia si netrebnicia parintilor care nu s-au ingrijit sa-i invete pe copiii lor frica lui Dumnezeu de mici si sa-i invete „Tatal nostru”, „Crezul”, „Nascatoare de Dumnezeu” si alte rugaciuni din care, putin cate putin, de mic se face omul bun crestin si folositor in comunitate, inasa s-au ingrijit sa-i invete dansuri si destrabalari, po-vesti. Cred ca atunci cand ii invata pe copii cantece desan-tate si dansuri, sa sara ca tapii si ca iezii este o mare ferici-re, inasa din aceste cauze se distrug copiii lor, caci

devin imorali, destrabalati, trufasi si risipitori. Se fac hulitori si depravati si daunatori societatii. Asa ca la cei nestiutori de carte n-am prea gasit credinta.

Sa vedem acum daca la cei scoliti voi gasi credinta, de-oarece sunt cercetatori, filosofi, invata multe si cunosc multe. Acestia ar trebui sa ne invete si pe noi credinta. Dar ce vad? Aici vad cu desavarsire necredinta. Cu puti-ne exceptii, majoritatea sunt busteni. Vezi elevi de gimna-ziu, studenti, profesori, doctori, avocati ca nu stiu nici sa zica ce e credinta. Nu stiu daca cunosc macar „Crezul” sau „Tatal nostru” si daca-l zic macar o data in an. Dar niciodata acestia nu se roaga. Se rusineaza sa-si faca semnul Sfintei Cruci sau poate nici nu stiu sa-l faca. Daca i-ati vedea cum intra in biserica si cum se inchina, v-ati intrista si ati zice ca sunt subnutriti, ca n-au vloga in ei, pacat de atata invatatura.

Ce sa zicem de mii dintre acesti filosofi care, crezandu-se pe ei deplin intelepti fata de ceilalti, incearca sa de-monstreze ca nu exista Dumnezeu. Altii, cu mult mai invatati decat ceilalti, incearca sa dovedeasca ca nu Dumnezeu l-a facut pe om, ci ca omul se trage din urangutan. Ce sa zicem de acestia care flecaresc astfel ? Eu sunt de parere si judec astfel: sa cerem la guvern, daca acestia invata si ceilalti cred ca omul coboara din urangutan, sa-i inchida la gradina zoologica, alaturi de animalele cu care sustin ca se aseamana.

Dar pentru ca multi vor zice ca a crede nu inseamna numaidecat sa stie cineva „Tatal nostru” sau „Crezul” sau sa-si faca cruce corect, ci sa faca fapte bune, sa cercetam si faptele crestinilor. Sunt unii care zic ca sunt credinciosi, ca ei cred in Dumnezeu, merg la biserica, aprind lumanari, isi fac cruce; daca le zici un cuvnt mai aspru sau le zici ceva de viata lor sau le pui vreo conditie, indata sar si in-cep sa huleasca numele lui Hristos, al Maicii Domnului, sfanta cruce. Altii la fel zic ca ei cred, dar daca li se intam-pla vreun necaz, imediat incep si-l blesteama pe Dumne-zeu. Comerciantii, ori ca sa recupereze vreo paguba, ori din lacomie, uda pestele uscat cu apa, sa traga la cantar. Pun pamant in linte sau in cereale si pietricele in fasole. Vezi pe altii care, ca sa-si termine treaba, incep seceratul duminica dupa-amiaza. Nu tin nici duminica, nici sarba-toare. Acesta e semn al deplinei necredinte si nesimtiri.

Ce vad, ce aud la taranii neinvatati, la sateni: hule, vor-be spurcate, furturi. Ce vad la cei bogati, la negustori: la-comie, hotie, iubire de argint. Ce vad la mai-marii lor: egoism, aroganta, linguseli, viclenie, prefacatorie. La nici unul, nici la popor, nici la preoti nu vede nimeni decat ne-glijenta, trandavie, coruptie, imobilism si se mai asteapta progres. Asteapta sa se linisteasca razboaiele, supararile, necazurile. Am zis-o, o zic si o voi spune: doar atunci vor inceta suferintele noastre cand ne vom pocai, cand ne vom face cuviinciosi.

Nu rataciti, iubirii mei, hotararea lui Dumnezeu impo-triva pacatosilor e zisa:

„Daca paziti poruncile Mele, va veti hrani cu bunatatile pamantului, daca nu, sabie va ca-dea peste voi”. „Pazeste, Doamne, pe cei ce Te iubesc pe Tine si pe toti pacatosii nimiceste-i”. „Piara pacatosii de pe pamant si cei fara de lege ca sa nu mai fie”.

Spre a nu-i urma pe cei pacatosi, sa ne rugam lui Dum-nezeu si Tatal Cel ceresc, cu pocainta si lacrimi sa-l implo-ram ca sa aiba mila de noi.

Preabunule, iubitorule de oa-meni, Preaindurate, Multmilostive Doamne, Care pentru noi oamenii si pentru a noastra mantuire Te-ai facut om asemenea noua, afara de pacat, pentru a ne elibera pe noi, pacatosii si vrajmasii lui Dumnezeu Tatal, pentru rugaciunile Preabinecuvantatei Stapaniei noastre

Nascatoarea de Dumnezeu si Fecioara Maria, cu ale tuturor sfintilor si indeosebi ale celor intai intre apostoli, Petru si Pavel, miluieste-ne, lumineaza-ne si ne mantuieste pe noi. Amin.